R. 1922.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 1. 16 stycznia 1922 r.

TREŚĆ:

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 grudnia 1921 r.

o zniesieniu Państwowego Urzędu Meljoracyj Rolnych.

Na zasadzie art. 18 dekretu z 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelnych w Królestwie Polskiem (Dz. P. K. P. № 1 poz. 1) — zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się państwowy urząd meljoracyj rolnych, utworzony przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1919 r. (Dz. P. P. P. № 34, poz. 272).

§ 2. Czynności państwowego urzędu meljoracyj rolnych, wyszczególnione w powołanem rozporządzeniu, z wyłączeniem tych, które z mocy ustawy z dnia 29 kwietnia 1919 r. o organizacji i zakresie działania Ministerstwa Robót Publicznych (Dz. P. P. P. № 39, poz. 283) należą do kompetencji Ministerstwa Robót Publicznych, załatwiane odtąd będą przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
w z. *Stesłowicz*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Raczyński

(Dziennik Ustaw № 2 z dnia 14.I. 1922 r. poz. 8).

Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 20 grudnia 1921 roku

w przedmiocie ustania państwowego zarządu nad dobrami „Ostrowy", b. własnością W. Ks. Michała Romanowa, oraz nad dobrami, należącemi dawniej do „Ordynacji (Majoratu) książąt Warszawskich Hrabiów Paskiewiczów Erywańskich".

Wobec przepisania tytułów własności dóbr „Ostrowy" W. Ks. Michała Romanowa, oraz dóbr „Ordynacji (Majoratu) książąt Warszawskich Hrabiów Paskiewiczów Erywańskich" na rzecz Państwa Polskiego,—ustanowione rozporządzeniami Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 2 stycznia 1919 r. („Mon. Pol." № 5) i z dnia 20 maja 1921 r. (Mon. Pol." № 127), zarządy państwowe nad dobrami „Ostrowy" W. Ks. Michała Romanowa, położonemi w pow. częstochowskim, i nad wszystkiemi dobrami, należącemi do „Ordynacji (Majoratu) Książąt Warszawskich Hrabiów Paskiewiczów Erywańskich", przestały istnieć, a zarząd wzmian-

kowanych dóbr przeszedł na właściwe zarządy okręgowe lasów państwowych — w zakresie gospodarstwa leśnego, i właściwe urzędy wojewódzkie—w zakresie gospodarstwa rolnego.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(„Monitor Polski" № 11 z dnia 14.I. 1922 r.).

Uchwała Rady Ministrów

z dnia 6 września 1921 r.

w przedmiocie powołania Międzyministerjalnej Komisji do spraw osadnictwa wojskowego.

1. W celu nadania jednolitego kierunku akcji wykonania ustaw z 17 grudnia 1920 r. o przyjęciu ziemi na własność Państwa i nadania ziemi żołnierzom W. P. z ramienia władz, powołanych do wykonania tych ustaw, zostaje utworzona „Międzyministerjalna Komisja do Spraw Osadnictwa Wojskowego".

2. Komisja jest wspólnym organem interesowanych władz w kierownictwie i kontroli akcji przejęcia i nadania ziemi.

Do Komisji należy w szczególności:

a) nadzór i kontrola nad działalnością Powiatowych Komitetów Nadawczych i Wojewódzkich Komisyj Odwoławczych;
b) rozpatrywanie i uzgadnianie wniosków i projektów interesowanych Ministerstw;
c) inicjatywa w kierunku wydać się mających zarządzeń, jak również w kierunku uzgodnienia zarządzeń już wydanych (projekty ustaw, rozporządzeń, instrukcyj, okólników i t. p.);
d) opracowywanie zarządzeń projektowanych lub przekazanych Komisji przez interesowane Ministerstwa, bądź powstałych z własnej inicjatywy;
e) utrzymywanie kontaktu z organizacjami społecznemi.

Ministrowie określą w szczegółowych insrukcjach, opracowanych na jednolitych zasadach, uprawnienia, przelane na delegatów swych do Komisji i na przewodniczącego Komisji w powyższym zakresie działania lub zastrzeżone wyłącznie dla siebie.

3. W skład Komisji wchodzą:

a) jako stali członkowie, delegaci Prezesa G. U. Z., Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministra Spraw Wojskowych zależni bezpośrednio od Ministrów względnie Prezesa;
b) jako niestali członkowie: delegaci innych interesowanych Ministerstw, powoływani w miarę potrzeby w sprawach bezpośrednio dotyczących danego resortu.

Przewodniczącym Komisji jest delegat Prezesa Gł. U. Ziemskiego Przewodniczący jest kierownikiem prac Komisji i wykonuje jej uchwały w imieniu reprezentowanych w Komisji Ministrów.

Komisja funkcjonuje przy Gł. U. Z.

Komisja opracowuje dla siebie szczegółowy regulamin prac i obrad.

4. Przy Komisji funkcjonuje biuro, złożone z stale przydzielonych urzędników G. U. Z., M. R. i D. P. i M. S. Wojsk. lub wyłacznie z urzędników G. U. Z.

5. Porozumienie Komisji z zainteresowanemi Ministerstwami odbywa się w zasadzie przez delegatów Komisji.

Wszelkie zarządzenia wykonawcze w sprawach, objętych ustawami z dnia 17 grudnia 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 4 z 1921 r., poz. 17 i 18), które nie odnoszą się bezpośrednio do Komisyj Odwoławczych dla spraw przejęcia ziemi lub Pow. Kom. Nadawczych, projekty ustawodawcze oraz rozporządzenia wychodzić będą od właściwych Ministrów na podstawie opinji, wniosku lub opracowania dokonanego przez Komisję.

6. Wykonanie niniejszej uchwały powierza się Prezesowi Gł. Urzędu Ziemskiego w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i D. P. oraz Spraw Wojskowych.

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Dr. Kiernik

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

OKÓLNIK № 395

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

zaliczenia Krakowa, Lwowa i Poznania do pierwszej klasy miejscowości dla oznaczenia dodatku drożyźnianego funkcjonarjuszów państwowych.

Zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1921 r. Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 16 grudnia 1921 r. № 23591 D. B. zarządziło zaliczenie miast: Krakowa, Lwowa i Poznania do pierwszej klasy miejscowości dla oznaczenia dodatku drożyźnianego funkcjonarjuszów państwowych z ważnością od dn. 1 grudnia 1921 r.

Proszę Panów o wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych oraz polecenie bezzwłocznej wypłaty uzupełnienia dodatku drożyźnianego za miesiąc grudzień 1921 r. funkcjonarjuszom państwowym, pełniącym obowiązki służbowe w wymienionych powyżej miejscowościach.

Warszawa dn. 4 stycznia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych.
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Ubysz

OKÓLNIK 396

do pp. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego i Wołyńskiego oraz Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży, Lwowie, Łucku, Radomiu, Siedlcach i Warszawie

w przedmiocie

wydzierżawiania prawa polowania na terenach państwowych.

Ustalam niniejszem następujące przepisy dla wydzierżawiania państwowych terenów myśliwskich:

1) Wydzierżawianie państwowych terenów myśliwskich jest uzasadnione o tyle, o ile z jednej strony może się ono przyczynić do utrzymania na danym terenie racjonalnej gospodarki łowieckiej, z drugiej zaś strony, o ile przyniesie Skarbowi Państwa dochód odpowiedni do rzeczywistej wartości zwierzyny, której odstrzał jest wskazany na dzierżawionym terenie.

2) Wydzierżawianie terenów myśliwskich odbywa się tylko na mocy zawieranych umów po uprzedniem odbyciu konkursu ofert, względnie licytacyj. Do wydzierżawiania terenów myśliwskich powołane są Zarządy Okręgowe Lasów Państwowych lub urzędy wojewódzkie, stosownie do zakresu działania.

3) W umowie, oprócz ogólnych warunków, przytoczonych w art. 129 instrukcji służbowej dla nadleśniczych państwowych (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1919 r. № 25), należy dokładnie określić wysokość tenuty dzierżawnej oraz termin jej uiszczania.

4) Tenuta dzierżawna za polowanie tak w lasach, jak w majątkach państwowych winna być obliczana zasadniczo od powierzchni wydzierżawionych obszarów myśliwskich podług wartości zabitego zająca, określonej na podstawie taksy obowiązującej w dn. 15 listopada każdego roku w danej miejscowości, licząc za minimum wartość taksową jednego zająca na każde 40 ha. Niepełne 40 ha liczą się za pełne.

Konkurs na wydzierżawienie polowania rozpoczyna się od sumy obliczonej w sposób wyżej przytoczony.

O ile obszary myśliwskie obejmują wyłącznie lasy państwowe dopuszczalne jest, zależnie od okoliczności, obliczenie tenuty dzierżawnej podług wartości zabitej przez dzierżawcę zwierzyny, określonej podług cen taksy, obowiązującej w chwili zabicia zwierzyny w danem nadleśnictwie z dodaniem zwyżki procentowej, zadeklarowanej przez dzierżawcę w ofercie konkursowej.

Przy tym sposobie obliczania tenuty dzierżawnej konkurs dotyczyć będzie tylko procentowej zwyżki wartości zwierzyny, zabitej przez dzierżawcę.

5) Ponieważ ustalona podług wartości zabitego zająca wysokość czynszu za każdy rok dzierżawny może być określona dopiero 15-go listopada każdego roku, a tymczasem w myśl art. 15-go przepisów M-stwa R. i D. P. z dn. 23 IX. 19 r. w przedmiocie organizacji łowiectwa w dobrach państwowych (Dz. Urz. M. R. i D. P. № 19), dzierżawcy winni uiszczać czynsz za cały rok zgóry w dniu podpisania umowy, w którym

to dniu wysokość czynszu podług tych zasad nie może być jeszcze określona, przeto dzierżawcy obowiązani będą opłacić czynsz za pierwszy rok podług cen taksy obowiązującej w dniu podpisania umowy, w razie zaś gdyby w następstwie dnia 15-go listopada okazało się, że dzierżawcy przy podpisaniu umowy zapłacili więcej lub mniej, różnica ta zostanie uregulowana przy opłacie tenuty dzierżawnej w roku następnym.

6) Przy określeniu tenuty dzierżawnej podług wartości ubitej zwierzyny dzierżawca wnosi należność każdorazowo do kasy nadleśnictwa, które obowiązane jest wystawić prawidłowo i formalnie asygnację, stosując się do postanowień art. 46—47, 69—70 przepisów prowadzenia rachunkowości i kasowości w nadleśnictwach (Dz. U. M. R. i D. P. № 10 z 1919 r.).

Za ubitą zwierzynę szkodliwą dzierżawca żadnej opłaty nie wpłaca. Zwierzynę tę ma prawo strzelać i straż leśna.

7) Do zwierząt i ptaków łownych szkodliwych zalicza się: kunę domową czyli kamionkę, kunę leśną czyli tumaka, tchorza, łasicę, gronostaja, nórkę, wydrę, wilka, rysia, żbika czyli dzikiego kota, lisa, króla, wiewiórkę, susła, orła właściwego, bielika czyli łamignata, krótkoszpona, oba gatunki kani, wszystkie sokoły i sokoliki (z wyjątkiem rdzawonogiego, pustułki i pustułeczki), jastrzębia gołębiarza, krogulca, wszystkie gatunki błotniaków, puhacza, sowę uralską, wronę, kruka, srokę, sójkę, czaple i bąki.

8) Dzierżawcy majątków państwowych mają pierwszeństwo do dzierżawy polowania na dzierżawionych przez nich gruntach, lecz tylko na warunkach jednakowych z zaproponowanemi przez innych zgłaszających się.

Przed ogłoszeniem konkursu lub licytacji na wydzierżawienie polowania, urząd wojewódzki powinien w każdym razie zapytać dzierżawcę majątku, czy pragnie on otrzymać dzierżawę polowania w majątku, poczem urząd wojewódzki ogłasza konkurs lub licytację na wydzierżawienie i z utrzymującym się przy konkursie lub licytacji spisuje umowę na czas nie dłuższy, jak do ekspiracji kontraktu dzierżawy majątku państwowego, na którego gruntach polowanie ma być wykonywane.

Uwaga: Artykuł niniejszy nie dotyczy tych dzierżawców majątków państwowych, którym jednocześnie z dzierżawą majątku przyznano i prawo polowania.

9) Przy zawieraniu umowy winna być pobrana od dzierżawcy kaucja w wysokości przewidywanej rocznej tenuty dzierżawnej.

10) Opłatę stemplową od umów, stosownie do rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu z dn. 25 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. № 84 poz. 562) do ustawy z dn. 16/VII. 1920 r. o podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych (Dz. Ust. № 70 poz. 498) pobierać należy od rocznej tenuty dzierżawnej przy jej określeniu, mnożąc ją przez liczbę lat, na jaką zawarta została umowa. Opłata stemplowa, powstała z racji podwyższenia tenuty dzierżawnej w drugim lub następnych latach dzierżawy, winna być corocznie dodatkowo pobierana od dzierżawcy.

11) Do umów, których tenuta dzierżawna określona została podług wartości ubitej zwierzyny, należy wprowadzić warunek, iż gdyby dzierżawca zarządził polowanie w lasach państwowych bez zawiadomienia administracji, wpłaci potrójną wartość za ubitą zwierzynę, umowa zaś zostanie rozwiązana.

12) W nadleśnictwach należy zaprowadzić kontrolę ubitej w lasach państwowych zwierzyny zarówno przez dzierżawcę, jak i personel leśny. Z końcem zaś roku myśliwskiego nadleśniczy winien przedstawić Z. O. L. P. wykaz ubitej zwierzyny, poświadczony przez odpowiedniego inspektora, na drukach według wzoru ustanowionego na podstawie instrukcji służbowej dla nadleśniczych (Dz. U. M. R. i D. P, № 25 z 1919 r. art. 133).

13) Rok myśliwski liczyć od 1 marca do ostatniego lutego.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych, w szczególności zaś o polecenie wniesienia, w myśl postanowień niniejszego okólnika, odpowiednich poprawek i uzupełnień do schematów warunków konkursu oraz umów na dzierżawę polowań w lasach i majątkach państwowych.

Warszawa, dn. 5 stycznia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Lesnictwa:
J. Mikiaszewski

OKÓLNIK № 397

do. pp. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego. Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, oraz do Magistratu m. st. Warszawy

w przedmiocie

przyznawania odszkodowań za zwierzęta zabite z polecenia władz lub padłe po szczepieniach, zarządzonych przez te władze, oraz za zniszczone przy tłumieniu chorób zaraźliwych przedmioty.

W rozwinięciu art. 8 p. g, oraz art. 14 p. c rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 września 1920 r. w przedmiocie tymczasowej organizacji państwowej służby weterynaryjnej (Dz. U. R. P. № 102, poz. 676) zarządzam co następuje:

1) Komisja weterynaryjno wykonawcza (art. 1114 Ust. lek. ros Zbiór Praw Tom XIII wyd. 1905 r.) oprócz innych przepisanych aktów sporządza akt odszkodowania, wypełniając dokładnie, w sposób czytelny wszystkie rubryki odnosnego formularza. Akt ten, opatrzony podpisam wszystkich członków, komisja weterynaryjno-wykonawcza przesyła wraz z umotywowanym wnioskiem (wg. wzoru A) co do przyznania, względnie odmowy, odszkodowania w przepisanej drodze służbowej właściwemu urzędowi wojewódzkiemu, bądź też magistratowi st. m. Warszawy. Ewentualne poprawki w akcie tym winny być stwierdzone podpisami wszystkich członków komisji weterynaryjno-wykonawczej. W załączonym wniosku należy powołać odnośny przepis ustawy, tudzież wymienić wysokość kwoty proponowanej tytułem odszkodowania.

2) Urząd wojewódzki (magistrat st. m. Warszawy) rozpatruje kolegjalnie jak najdokładniej każdy z nadesłanych akt z osobna, w szczególności zaś akt odszkodowania, tak pod względem technicznego (fachowego) sposobu dokonania danej czynności urzędowej (sanitarno-weterynaryjnej), jak i co do zgodności wniosku z obowiązującą ustawą, to znaczy czy odszkodowanie ma być przyznane, czy też nie i dlaczego, oraz czy wysokość odszkodowania odpowiada ustanowionym w tej mierze normom szacunkowym.

W razie uznania nadesłanych akt komisji weterynaryjno-wykonawczej za niezgodne z postanowieniami ustawy i obowiązujących przepisów wykonawczych, bądź też za nieodpowiednio sporządzone pod względem fachowym, urząd wojewódzki (magistrat m. st. Warszawy) zwróci akta komisji weterynaryjno-wykonawczej do sprostowania, uzgodnienia, względnie uzupełnienia.

Jeżeli okaże się, że nadesłane akta sporządzone są należycie tak pod względem fachowym jak i prawnym, urząd wojewódzki (magistrat st. m. Warszawy) wydaje orzeczenie zatwierdzające wniosek komisji weterynaryjno-wykonawczej (wzór B) I), względnie odmawiający odszkodowania (wzór B) II), powołując się w obu wypadkach na odnośny artykuł ustawy, oraz wskazując poszkodowanemu przysługujący mu środek prawny (odwołanie).

3) W razie przyznania odszkodowania urząd wojewódzki (magistrat st. m. Warszawy) równocześnie z wydaniem orzeczenia zarządzi wypłatę odszkodowania przez właściwą kasę skarbową, przesyłając jej odpowiednie polecenie na odpisie orzeczenia, oraz powiadamiając o dokonanej wypłacie właściwego starostę.

4) Po załatwieniu sprawy w powyższy sposób wszystkie akta, tyczące się tłumienia zarazy w danym wypadku, łącznie z odnośnemi aktami odszkodowania i kwitem, stwierdzającym wypłacone odszkodowanie, urząd wojewódzki (magistrat st. m. Warszawy) przesyła w oryginałach do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

5) Ewentualne rekursy przeciwko orzeczeniu urzędu wojewódzkiego (magistrat st. m. Warszawy) kierowane być winny do Ministerstwa Rolnictwa i D. P. do decyzji.

6) Przynane odszkowanie winno być wypłacone najpóźniej w ciągu 4 tygodni od chwili ukończenia czynności komisji weterynaryjno-wykonawczej. Wszystkie zatem wyżej wymienione czynności winny być bezwarunkowo w tym terminie wykonane.

7) Komisja weterynaryjno-wykonawcza przy stawianiu wniosku co do wysokości odszkowania, jak również urzędy wojewódzkie (magistrat st. m. Warszawy) przy orzekaniu o wymiarze tego odszkodowania winny stosować się ściśle do postanowień obowiązującej ustawy oraz odnośnych przepisów wykonawczych.

Za zgodny z powołanemi ustawami wymiar odszkodowania odpowiedzialny jest urząd wojewódzki (magistrat st. m. Warszawy), który w danej sprawie orzeka.

8) W wypadkach zawiłych lub wątpliwych urząd wojewódzki (magistrat st. m. Warszawy) winien wstrzymać się z wydaniem orzeczenia oraz przedstawić odnośne akta z odpowiedniem wyjaśnieniem Ministerstwu Rolnictwa i D. P. w celu otrzymania dyrektywy.

9) Prawo udzielania zapomóg, przyznawanych w pewnych poszczególnych wypadkach za zwierzęta zabite lub padłe z powodu chorób zaraźliwych, przysługuje jedynie Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Warszawa, dnia 11 stycznia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Dyrektor Departamentu Weterynarji:
Dr. Dalkiewicz

Wzory do okólnika № 397.

WZÓR B I.

Do
Pana Starosty
w

Na podstawie przedłożonych relacją z dnia 19 №
aktów o tłumieniu zarazy w gminie
wsi
przyznaje się Panu

w
za

zabite z polecenia władzy lub padłe po szczepieniu, zarządzonem przez władzę, przedmioty zniszczone z polecenia władzy [1]) dnia
celem stłumienia wspomnianej zarazy zgodnie z art.
odszkodowanie w kwocie słownie

którą wypłaci kasa skarbowa w za kwitem podług przepisu ostemplowanym i za okazaniem doręczonego przez Starostwo w odpisu niniejszego orzeczenia.

O tem zechce X.X. zawiadomić p. przesyłając mu odpis tego orzeczenia za dowodem doręczenia, w którym uwidocznić należy № aktu i datę doręczenia, a zarazem oznajmić mu, że przeciw temu orzeczeniu wolno odwołać się do Ministerstwa Rolnictwa i D. P. w Warszawie za pośrednictwem urzędu wojewódzkiego w
w ciągu dni 14, licząc od dnia doręczenia orzeczenia.

dnia

Wojewoda

[1]) Wyrazy niestosowne względnie zbyteczne skreślić.

WZÓR B II.

Do

Pana Starosty

w

Na podstawie aktów dochodzenia o zarazie
w gminie
Urząd Wojewódzki zgodnie z art.
odmawia p.
odszkodowania za

zabite dnia
celem stłumienia wspomnianej zarazy

ponieważ p.

Odpis tego orzeczenia zechce p. Starosta przesłać p.

za dowodem doręczenia (recepisem), w którym uwidocznić należy № aktu i datę doręczenia, a zarazem pouczyć go, że przeciw temu orzeczeniu wolno odwołać się do Min. Rolnictwa i D. P. w Warszawie za pośrednictwem urzędu wojewódzkiego w
w ciągu dni 14, licząc od dnia doręczenia orzeczenia.

dnia

Wojewoda

Wzór wniosku Komisji weterynaryjno-wykonawczej w sprawie odszkodowania za zabite zwierzęta.

1) Na podstawie art.
podpisana Komisja weterynaryjno-wykonawcza wnosi na przyznanie p. odszkodowania w kwocie mk. fen

UZASADNIENIE.

Komisja weterynaryjno-wykonawcza:

Powiatowy lekarz weterynaryjny (—)
Wójt (sołtys) (—)
lub przedstawiciel policji (—)

Rzeczoznawcy:

miejscowość 1) (—)
N. N.
2) (—)

dn. 1922 r.

2) Na podstawie art. ....

podpisana komisja weterynaryjno - wykonawcza wnosi na odmowę p. odszkodowania.

UZASADNIENIE.

Komisja weterynaryjno-wykonawcza.

Powiatowy lekarz weterynaryjny (—)
Wójt (sołtys) (—)
lub przedstawiciel policji (—)

Rzeczoznawczy:

miejscowość 1) (—)
N. N.
.... 2) (—)

dn. .... 1922 r.

WYDAWNICTWA MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH.

Serja A. (Monografje).

№ 1. STOSUNKI ROLNICZE KRÓLESTWA KONGRESOWEGO. (Wyczerpane).
№ 2. Prof. Zdzisław Ludkiewicz. POLITYKA AGRARNA. (Wyczerpane)
№ 3. Prof. I. M. Pomorski. REFORMA AGRARNA W ROSJI. (Wyczerpane).
№ 4. Inż. K. Łubkowski. WYRÓB TORFU LANEGO SPOSOBEM DUŃSKIM. (Wyczerpane).
№ 5. NIEMIECKIE ZAMIERZENIA KOLONIZACYJNE W POLSCE. (Wyczerpane).
№ 6. Prof. S. Moszczeński. POSZUKIWANIE CENNOŚC GRUNTÓW I MAJĄTKÓW WIEJSKICH. Stron 350. Cena mk. 150.
№ 7. A. Rose. BILANS HANDLOWY ZIEM B. ZABORU PRUSKIEGO. Str. 697. Cena mk. 300.
№ 8. Prof. Karol Różycki. PROJEKT PAŃSTWOWEJ ORGANIZACJI HODOWLI BYDŁA. Str. 127. Cena mk. 65.
№ 9. D-r L. Garbowski. OCENA NASION U NAS I ZAGRANICĄ. Str. 125. Cena mk. 65.
№ 10. INSTUKCJA DLA STACYJ METEOROLOGICZNYCH SIECI POLSKIEJ. Z 44 ilustr. Str. 127. Cena mk. 300.—
№ 12. PROGRAM LUDOWEJ SZKOŁY ROLNICZEJ ŻEŃSKIEJ. Str. 68. Cena mk. 120.
№ 13. PROGRAM LUDOWEJ SZKOŁY ROLNICZEJ MĘSKIEJ. Str. 123. Cena mk. 170.

Serja B. (Broszury popularne).

№ 1. Prof. Inż. St. Biedrzycki. MASZYNY I NARZĘDZIA ROLNICZE W MNIEJSZEM GOSPODARSTWIE ROLNICZEM. Z 104 ilustracjami. Str. 127. Cena mk. 70.
№ 2. L. Kruszyński. NAJCZĘŚCIEJ SPOTYKANE ZARAZY DROBIU. Z 8 ilustracjami. Cena mk. 60.
№ 3. Prof. E. Jankowski KORZYŚCI Z SADÓW. Cena mk. 45.
№ 4. Inż. S. Turczynowicz. OSUSZENIE I NAWODNIENIE. Z 6 ilustracjami. Cena mk. 100.
№ 5. St. Lewicki. ZIARNO SIEWNE. (W druku).

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

№ 16495

Cena 30 mk.